

Quan Doi Nhan Dan (People's Army) newspaper, 26 Aug 2006, accessed 28 Aug 2006 at <http://www.qdnd.vn/qdnd/baongay.pskn.nhanvat.2270.qdnd>

Saturday, 26 August 2006

The Remains of Hero Le Xuan Phoi Found in the Ia Drang Valley

[Tìm Hài Cốt Anh Hùng Lê Xuân Phôi Tại Thung Lũng Ia Đrăng]

By Dang Van Lam [Đặng Văn Lâm]

On 17 November 1965 Senior Captain Le Xuan Phoi, Commander of 8th Battalion/66th Regiment/304th Division, courageously commanded his troops in battle and died a heroic death in the Ia Drang Valley during the historic Pleime Campaign. For his particularly outstanding achievements, in 1995 the State Chairman [President] of the Socialist Republic of Vietnam posthumously awarded Senior Captain Le Xuan Phoi the title of Hero of the People's Armed Forces. Recently the remains of this martyr were found in the very place where the ferocious battle between 8th Battalion/66th Regiment and 1st Battalion/U.S. 1st Air Cavalry Division was fought (in Chu Phong Village, Duc Co District, Gia Lai Province).

At midday on 15 August 2006, a solemn ceremony to "Receive and Bury Martyred Hero Le Xuan Phoi" was held at City Block 3, Lam Son Town, Tho Xuan District, Thanh Hoa Province. The ceremony was organized by the local Party Committee, the People's Committee, the Fatherland Front, the Veterans Association, and the family. After the ceremony, we had a chance to talk to Mrs. Le Thi Thu, the only child of Martyred Hero Le Xuan Phoi. Still emotional about being able to finally receive the remains of her father after 41 years of waiting, she told us that when she was growing up, her mother (Mrs. Nguyen Thi Huong, who died in 2002 from a chronic illness) told her that when Mrs. Thu was two years old a friend of her father's who had returned from the battlefield told her mother that her father had fought and died heroically on the battlefields of the Central Highlands. Back then our newspaper, "People's Army" [Quan Doi Nhan Dan] published many articles about the battle in the Ia Drang Valley, describing how her father, a battalion commander, had been in direct command of the fighting. However, it was not until 1976 that the government officially informed the family of his death and provided the family with a commendation certificate acknowledging the Fatherland's gratitude. For almost 40 years, she told us, her mother had single-handedly raised her while working at the Province Forestry Products Purchasing Station. For so many years after peace was restored, her mother and the entire family longed for the day when her father's remains would be found so that they could be brought back for burial to the place where the family, his wife, child, and grandchildren were living. Unfortunately, many search efforts by friends and loved ones failed to find him. Recently, in mid-August, during a resolute and reverential search conducted by Mr. Luong (the martyred soldier's son-in-law) with whole-hearted and outstanding support (both personnel and equipment) provided by the Duc Co District Military Unit, 66th Regiment/10th Division, and in particular with all-out and extremely effective assistance provided by two former soldiers and comrades-in-arms of Martyred Hero Le Xuan Phoi, Dang Xuan Ba and Nguyen Dinh Mai, the remains of Martyr Phoi were found right on the battlefield where Phoi fought, died, and was buried by his men.

Even though they are now elderly, with the deep affection fellow soldiers hold for one another these two veterans willingly traveled up from Dalat to the Ia Drang battlefield to find the remains of Martyr Le Xuan Phoi.

Dang Van Ba confidently directed them to the location with virtually complete certainty that this was the location where Martyr Le Xuan Phoi was buried. When Mai slowly unwrapped many strands of parachute cord, two layers of plastic wrapped around a bottle of penicillin, and then three more layers of plastic, a small piece of paper was found. On the paper was scribbled the words, "Le Xuan Phoi, native of Ninh My village, Gia Khanh District, Ninh Binh Province – 8660IDVM –86972.ZQ." At that moment Ba, Mai, Luong, and Comrade Pham (Political Officer from the 66th Regiment) all shouted, "It's Martyr Le Xuan Phoi! This is Le Xuan Phoi!"

As they watched the videotape that recorded this memorable moment, the entire family of Le Xuan Phoi and the people of Lam Son Town who came to burn incense sticks to his memory all were deeply moved, because it was clear that under terrible conditions during heavy fighting, the soldiers who had buried Le Xuan Phoi had carried out their task very carefully, meticulously, scientifically, and with a spirit of great responsibility. Certainly, when they buried him his fellow soldiers thought that one day, after the war was over, his family and his comrades-in-arms would come to look for the remains. After 41 years, the jungle rains of the Central Highlands and the ravages of time had still not destroyed their careful and loving handiwork. The remains of Martyred Hero Le Xuan Phoi had now been found in an incredibly emotional moment for his comrades-in-arms and his family.

Le Xuan Phoi was born on 22 July 1930 in Da Gia Hamlet, Ninh My Village, Gia Khanh District (now Hoa Lu District), Ninh Binh Province. After joining the army in March 1947, Le Xuan Phoi rose from the rank of private (he was a courier) to become a platoon, company, and battalion-level officer. He participated in many major campaigns, including the Bac Bac Campaign, the Piedmont [Trung Du] Campaign, the Northern Laos [Thuong Lao] Campaign, and the Dien Bien Phu Campaign during the resistance war against the French, and in every battle he performed outstanding feats of arms. During a battle against an enemy sweep operation in Vinh Phuc during the Piedmont [Trung Du] Campaign (January 1952), the enemy outnumbered our forces many times over. When his platoon commander was killed, even though he was wounded Deputy Platoon Commander Le Xuan Phoi took over and commanded his platoon in the battle, killing dozens of enemy soldiers, repelling many enemy counterattacks, and maintaining firm control of the battle area. In a surprise attack on a concentration of enemy troops in Ban Ban [Ban Village] during the Northern Laos Campaign (April 1953), as the commander of an assault platoon Le Xuan Phoi charged forward at the head of his unit, penetrating deep into the enemy position, and dividing the enemy force. Dozens of enemy troops were killed, and his unit seized control of the position.

During a battle against an enemy counterattack at Ban Bong [Bong Village] during the Dien Bien Phu Campaign, Le Xuan Phoi, now the commander of a heavy machinegun platoon, commanded his platoon in a heroic fight that killed many enemy soldiers. The fighting was savage and our troops suffered heavy casualties, killed and wounded. When the commander of the infantry unit to which his platoon was attached was killed, Le Xuan Phoi took over command of both units in the battle. Under his

command, our troops repelled many enemy counterattacks, killed and wounded almost 100 enemy soldiers, firmly held their positions, and protected our wounded from harm.

Of special note was his performance in the battle fought on 17 November 1965 in the Ia Drang Valley during the historic Pleime Campaign, our first fight against one of the most powerful and elite units of the American army in South Vietnam. The battle lasted for eight full hours. Le Xuan Phoi's 8th Battalion completely annihilated one of the U.S. 3rd Brigade's operating companies and played the primary role, in coordination with another friendly unit, in totally annihilating the remnants of the U.S. 1st Air Cavalry Division's 1st Battalion. A total of 400 American troops were eliminated from the battlefield.

In this battle Le Xuan Phoi "fought on both the left and the right," driving straight into the middle of the enemy formation and constantly using tall termite mounds to stand on to observe the enemy and command his troops. He was always at the point where the fighting was the most ferocious to urge his soldiers to "grab the enemy's belts to fight them." When the battle was almost over, severely wounded and with his intestines spilling out of his abdomen, Le Xuan Phoi held his wound together, ripped up a piece of parachute cloth used for camouflage to bind up the wound, and continued to command his troops in battle until he finally breathed his last breath. This victory forced the American soldiers of the 1st Air Cavalry Division to retreat from the Ia Drang Valley. On 30 August 1995 Chairman of the Council of State [President] of the Socialist Republic of Vietnam, Le Duc Anh, posthumously awarded our highest honor, the title of "Hero of the People's Armed Forces," to Martyr Le Xuan Phoi.

Remembering Le Xuan Phoi, in his memoir, "Central Vietnam: The Unforgettable Years" [Miền Trung, những tháng ngày không quên], Colonel General Nguyen Nam Khanh [Nguyễn Nam Khánh] wrote:

"... We had confidence in Le Xuan Phoi, a battalion commander full of fighting ability who had risen up through the ranks, starting as a private... We waited for an outstanding battle to take place, because 8th Battalion was on the march toward the area and we knew Le Xuan Phoi would not get lost. He was very expert in all staff functions and was skilled in the use of maps. ... Captain Le Xuan Phoi still had his pack, covered with a piece of parachute cloth, on his back. He wore a hat that was also covered with parachute cloth for camouflage. He held his pistol in one hand, and in the other hand he held a bamboo cane with a wooden carving of a rabbit's head stuck on one end (probably a favorite souvenir of his). He used the cane to point out targets for his mortars and heavy machineguns, and he also swung it back and forth to direct the maneuvers of his subordinate companies. When the fighting was the fiercest, standing straight upright he ran over to our two heavy machineguns as they spat bullets at the enemy. While helicopter gunships swooped overhead firing rockets and grenades and as the roar of enemy AR-15 rifles firing shook the heavens, he stood erect, calmly observing the battle and commanding his troops. It seemed as if all he was concerned with was commanding his forces and did not even think about trying to duck the hail of enemy bullets. ... Under the intelligent and courageous command of Le Xuan Phoi, 8th Battalion attacked down from the north-northwest straight into the enemy's reconnaissance platoon and A Company and attacked and cut through the battle formation of 2nd Battalion/3rd Cavalry Brigade, splitting the enemy battalion's formation in half and blocking their movement. His troops annihilated the bulk of two platoons from A Company during the first half-

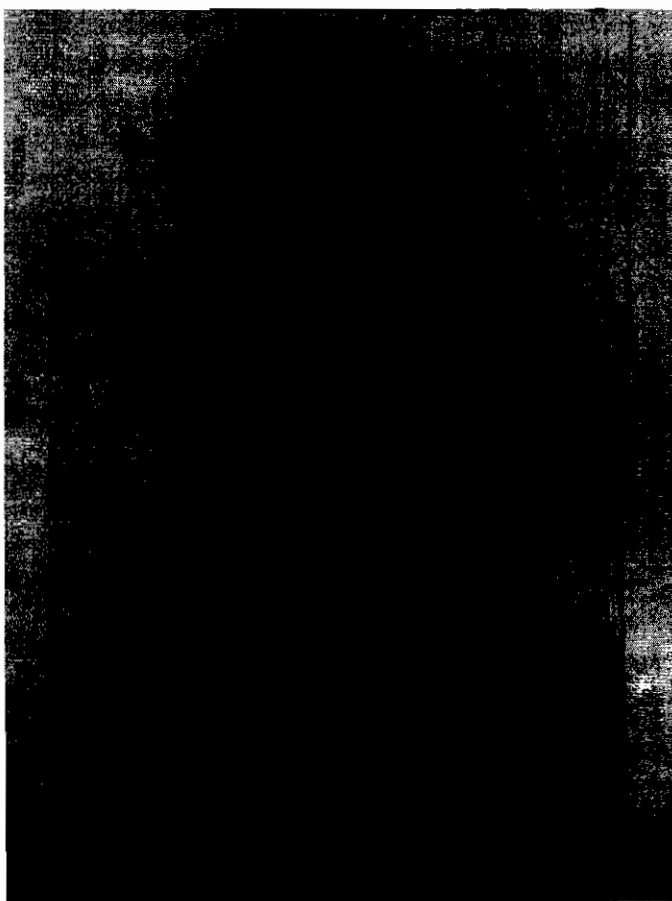
hour of the battle and pushed the enemy back onto the defensive. ... Le Xuan Phoi died during the last stage of the battle. His death was an immeasurable loss, but his proud stance, his face always pointed toward the front lines, had given added strength to those soldiers who still survived..."

Now, after 41 years Le Xuan Phoi has finally returned home to his final rest, right beside the grave of his beloved wife. From the Ia Drang Valley, a place-name that has gone down in history as an example of our resolve to fight and defeat the American aggressors, he has now returned to his home in Lam Son, Thanh Hoa Province. Even though it was not his birthplace, he became bound to this land with the ties of love – it is where he married his wife and fathered a daughter before leaving to fight on the battlefields of South Vietnam. His family and the locality he called home are proud of him, a hero who left behind for future generations an example of fighting courage. His words as he urged his soldiers to fight before he died, “grab the Americans’ belts to the fight them,” became a source of motivation for the cadres and enlisted men who followed in his footsteps and brought our people’s fight forward to complete victory.

By Dang Van Lam (People’s Army Publishing House)

thứ bảy, 26/08/2006, 10:28 (GMT + 7)

Tìm hài cốt anh hùng Lê Xuân Phôi tại thung lũng Ia Đrăng

Ngày 17-11 năm 1965, đại úy Lê Xuân Phôi, tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn 8, trung đoàn 66, Sư đoàn 304 đã chỉ huy bộ đội chiến đấu quả cảm và anh dũng hy sinh tại thung lũng Ia Đrăng trong chiến dịch Plây-me lịch sử. Vì có những thành tích đặc biệt xuất sắc, đại úy Lê Xuân Phôi đã được Chủ tịch nước CHXHCN Việt Nam truy tặng danh hiệu Anh hùng LLVT nhân dân năm 1995. Vừa qua hài cốt của liệt sĩ đã được tìm thấy tại đúng nơi xảy ra trận quyết chiến giữa tiểu đoàn 8, trung đoàn 66 của ta với tiểu đoàn 1 thuộc sư đoàn "Ky binh không vận" số 1 của Mỹ (xã Chư Pông, huyện Đức Cơ, tỉnh Gia Lai). Trưa ngày 15 tháng 8 năm 2006, sau buổi lễ long trọng "Đón nhận và an táng Anh hùng liệt sĩ Lê Xuân Phôi" tại khu phố 3, thị trấn Lam Sơn, huyện Thọ Xuân, Thanh Hóa do Đảng ủy, Ủy ban nhân dân, Hội đồng nhân dân,

Mặt trận Tổ quốc, Hội Cựu chiến binh và gia đình tổ chức, chúng tôi có dịp trao đổi, trò chuyện với chị Lê Thị Thu (con gái duy nhất của Anh hùng liệt sĩ Lê Xuân Phôi). Trong niềm xúc động được đón di cốt của người cha sau 41 năm, chị cho biết: Khi lớn lên chị được mẹ chị (bà Nguyễn Thị Hương, đã mất năm 2002 do bệnh hiểm nghèo) kể lại, khi chị tròn 2 tuổi, bạn của bố chị từ chiến trường trở về cho biết, bố của chị đã chiến đấu và hy sinh anh dũng tại chiến trường Tây Nguyên. Khi đó báo *Quân đội nhân dân* đã có phóng sự nhiều kỳ tường thuật trận đánh tại Ia Đrăng mà bố chị là tiểu đoàn trưởng, trực tiếp chỉ huy tiểu đoàn. Nhưng mãi đến năm 1976, gia đình mới chính thức được Nhà nước báo tử và cấp Bằng Tổ quốc ghi công. Suốt gần 40 năm, mẹ chị đã một mình nuôi con khôn lớn, hoàn thành nhiệm vụ công tác tại Trạm thu mua Lâm sản của tỉnh. Nhiều năm sau hòa bình, mẹ chị và gia đình luôn mong có một ngày tìm thấy hài cốt của bố chị để đưa về an nghỉ nơi gia đình, vợ con và các cháu đang sinh sống. Rất tiếc, nhiều cuộc tìm kiếm của người thân đều không đạt kết quả. Gần đây nhất, vào trung tuần tháng 8, trong cuộc tìm kiếm đầy quyết tâm và thành kính của anh Lương (con rể của liệt sĩ), được sự giúp đỡ tận tình, chu đáo cả về phương tiện và nhân lực của huyện đội Đức Cơ, của Trung đoàn 66, Sư đoàn 10, và đặc biệt là sự tận tụy, đầy trách nhiệm và hết sức hiệu quả của hai cựu chiến binh, đồng đội của Anh hùng liệt sĩ Lê Xuân Phôi, là bác Đặng Xuân Ba và bác Nguyễn Đình Mai, hài cốt của liệt sĩ đã được tìm thấy ngay chính tại chiến trường nơi liệt sĩ chiến đấu, hy sinh và được đồng đội mai táng. Mặc dù tuổi đã cao, đã vượt qua tuổi "xưa nay hiếm", song với tình cảm sâu đậm với đồng đội, hai cựu chiến binh đã không quản xa xôi từ Đà Lạt về lại chiến trường Ia Đrăng tìm hài cốt của liệt sĩ Lê Xuân Phôi.

Không thể kìm được xúc động khi khai quật vị trí do bác Đặng Văn Ba chỉ dẫn với sự tin tưởng gần như chắc chắn, đó chính là nơi an táng liệt sĩ Lê Xuân Phôi. Cả bác Ba, bác Mai, anh Lương, đồng chí Phạm (cán bộ chính trị của Trung đoàn 66), đồng chí Hoàn (cán bộ của huyện đội Đức Cơ) cùng reo to: "*Liệt sĩ Lê Xuân Phôi đây rồi, đúng là Lê Xuân Phôi!*", khi bác Mai lần lượt gỡ nhiều sợi dây dù, hai lớp táng nilông bọc ngoài lọ penixilin, tiếp đến là 3 lớp nilông nữa, một cuộn giấy nhỏ lộ ra, trên tờ giấy ghi rõ bằng chữ viết tay rất nắn nót:

"Lê Xuân Phôi, Ninh Mỹ, Gia Khánh, Ninh Bình - 8660IDVM -86972.ZQ" Khi xem lại đoạn băng video ghi lại khoảnh khắc đáng nhớ này, cả gia đình nội ngoại của liệt sĩ Lê Xuân Phôi và nhân dân thị trấn Lam Sơn đến thấp hương, đều có cảm nghĩ chung hết sức xúc động: Trong điều kiện chiến trường ác liệt, những chiến sĩ làm nhiệm vụ mai táng liệt sĩ Lê Xuân Phôi thời kỳ đó đã làm hết sức cẩn thận, chu đáo, đầy trách nhiệm và có tính khoa học. Chắc là khi mai táng liệt sĩ, các đồng đội của liệt sĩ đã nghĩ tới sẽ có một ngày nào đó sau chiến tranh, đồng đội và gia đình sẽ đi tìm hài cốt. Sau 41 năm, mưa rừng Tây Nguyên, sự tự hủy của thời gian vẫn không làm mòn được tâm lòng của đồng đội. Hài cốt của liệt sĩ Anh hùng Lê Xuân Phôi đã được tìm thấy trong niềm xúc động vô bờ của đồng đội và gia đình.

Lê Xuân Phôi sinh ngày 22 tháng 7 năm 1930, tại thôn Đa Giá, xã Ninh Mỹ, huyện Gia Khánh (nay là huyện Hoa Lư), tỉnh Ninh Bình. Nhập ngũ tháng 3 năm 1947, Lê Xuân Phôi trưởng thành từ chiến sĩ liên lạc lên cán bộ trung đội, đại đội, tiểu đoàn. Anh tham gia nhiều chiến dịch lớn như: Bắc Bắc, Trung Du, Thượng Lào, Điện Biên Phủ... trong kháng chiến chống Pháp, trận nào cũng lập công xuất sắc. Trận chống càn ở Vĩnh Phúc

Lê Xuân Phôi là trung đội phó, tuy bị thương vẫn lên chỉ huy trung đội chiến đấu, diệt hàng chục tên, đánh lui nhiều đợt phản kích của địch, giữ vững trận địa. Trận tập kích, cụm quân địch ở bản Ban trong chiến dịch Thượng Lào (4-1953), là trung đội trưởng xung kích, Lê Xuân Phôi xông xáo dẫn đầu đơn vị thọc sâu, đánh chia cắt địch, diệt hàng chục tên, làm chủ trận địa.

Trận đánh phản kích ở bản Bông trong chiến dịch Điện Biên Phủ, Lê Xuân Phôi là trung đội trưởng đại liên, đã chỉ huy trung đội chiến đấu dũng cảm, diệt nhiều địch. Trận đánh diễn ra quyết liệt, bộ đội thương vong nhiều, đồng chí chỉ huy đơn vị bộ binh bạn hy sinh, Lê Xuân Phôi đã lên thay, chỉ huy cả hai lực lượng chiến đấu, đánh lui nhiều đợt phản kích của địch, diệt gần 100 tên, giữ vững trận địa, bảo vệ an toàn thương binh. Đặc biệt trận đánh ngày 17 tháng 11 năm 1965, tại thung lũng Ia Đrăng, trong chiến dịch Plây-me lịch sử, lần đầu tiên chủ lực của ta giao chiến với một đơn vị sừng sỏ số 1 của quân đội Mỹ ở chiến trường miền Nam. Trận đánh kéo dài suốt 8 tiếng, tiểu đoàn 8 do Lê Xuân Phôi chỉ huy đã diệt gọn đại đội hành quân của lữ đoàn 3 và giữ vai trò chủ yếu phối hợp với đơn vị bạn diệt toàn bộ lực lượng còn lại của tiểu đoàn 1 thuộc sư đoàn "Kỵ binh Không vận" số 1 của Mỹ, loại khỏi vòng chiến đấu 400 tên. Tại trận này Lê Xuân Phôi đã "tả xung hữu đột" giữa đội hình của địch, luôn tìm những gò đất cao để đứng quan sát địch và chỉ huy bộ đội. Anh luôn có mặt ở những nơi gay cấn nhất, động viên bộ đội "bám thắt lưng địch mà đánh". Lúc gần kết thúc trận đánh, bị thương nặng, ruột lòi ra ngoài, Lê Xuân Phôi đã tự ấn vết thương, xé khăn dù ngụy trang để băng bó, tiếp tục chỉ huy bộ đội chiến đấu cho đến hơi thở cuối cùng. Trận thắng này đã buộc quân Mỹ thuộc sư đoàn kỵ binh bay số 1 phải tháo chạy khỏi thung lũng Ia Đrăng. Liệt sĩ Lê Xuân Phôi được Chủ tịch nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam Lê Đức Anh ký Quyết định truy tặng danh hiệu cao quý "Anh hùng lực lượng vũ trang nhân dân" ngày 30 tháng 8 năm 1995.

Nhớ về Lê Xuân Phôi, trong hồi ký "*Miền Trung những tháng ngày không quên*", Thượng tướng Nguyễn Nam Khánh viết: "... Chúng tôi tin ở Lê Xuân Phôi, một tiểu đoàn trưởng giàu bản lĩnh chiến đấu; trưởng thành từ chiến sĩ mà lên... Chúng tôi chờ một trận đánh ngoạn mục sẽ xảy ra, vì tiểu đoàn 8 đã và đang trên đường hành quân, Lê Xuân Phôi không thể lạc được. Anh rất thạo tác nghiệp công tác tham mưu, thạo sử dụng bản đồ... Đại úy Lê Xuân Phôi trên lưng vẫn nguyên chiếc ba lô khoác miếng vải dù, đầu đội mũ bên ngoài cũng bọc vải dù, một tay rút khẩu súng ngắn, một tay cầm gậy tre ở góc có hình giống như đầu con thỏ (chắc là vật kỷ niệm quý của anh), anh vừa chỉ thị mục tiêu cho hỏa lực cối, đại liên, vừa điều động các đại đội vận động theo hướng cây gậy của anh vòng trái, vòng phải. Giữa lúc trận đánh ác liệt nhất anh vẫn thẳng người chạy đến hai khẩu đại liên của ta đang nhà đạn vào hướng địch. Trong lúc trên không máy bay trực thăng vũ trang vừa phóng rốc-két vừa nhà đạn cối, dưới mặt đất đạn AR15 nổ rùm trời, anh vẫn đứng thản nhiên quan sát và chỉ huy. Hình như anh lo chỉ huy, chứ không lo tránh đạn... Dưới sự chỉ huy dũng cảm và mưu trí của Lê Xuân Phôi, tiểu đoàn 8 từ hướng Bắc-Tây Bắc đánh thẳng vào trung đội trinh sát, đại đội A, tiên công cắt ngang đội hình tiểu đoàn 2, trung đoàn 3 kỵ binh, chia cắt đội hình tiểu đoàn và chặn đứng chúng lại, tiêu diệt phần lớn hai trung đội của đại đội A trong nửa giờ chiến đấu đầu tiên, dồn địch vào thế bị động đối phó... Lê Xuân Phôi hy sinh trong khi cuộc chiến đấu

ngang hướng về phía trước của anh đã tiếp thêm sức mạnh cho những người còn sống... ”.

Vậy là sau 41 năm, Lê Xuân Phôi đã trở về yên nghỉ bên cạnh nấm mồ người vợ yêu quý! Từ thung lũng Ia Đrăng, một địa danh đã đi vào lịch sử như một biểu tượng về quyết tâm “dám đánh” và “đánh thắng” kẻ thù xâm lược Mỹ, anh về lại vùng quê Lam Sơn, Thanh Hóa tuy không phải là nơi anh sinh ra, nhưng anh đã gắn bó bằng một tình yêu, xây dựng gia đình và sinh con gái trước khi vào chiến trường miền Nam chiến đấu. Gia đình, quê hương tự hào về anh, người anh hùng đã để lại cho đời sau tấm gương chiến đấu quả cảm. Lời anh động viên bộ đội chiến đấu trước lúc hy sinh “bám thắt lưng Mỹ mà đánh” đã trở thành động lực tinh thần cho lớp lớp cán bộ, chiến sĩ tiếp bước anh đưa cuộc chiến đấu của dân tộc đến toàn thắng.

ĐẶNG VĂN LÂM (Nhà xuất bản Quân đội nhân dân)